

אורסולה בוערת

בחזון אמונת אמת
אהבה אירסולה את בן האלהים,
דחנתה ארוס ועולם כאחד;
בשמש הביטה
וקראה אל הַפֶּה בפעירים:

פתשקה עזה
אלף השתקקתי לכוא
ובחנתה השמימית אתך לשבת.

הילוגד מכונן

הקתולים הגבילו וניתבו את התרשויות אך מעולם לא עיקרו אותה. מריה הפכה לאם הפריח הגדולה; ישו, בין שאר תפקידיו, שימש כאדוניס. התרשויות הטרנס-נצרות נוהיה ספוגה באמונת הקתולית, בלבוש, במיסטיקה, בטקסי הדת, ובכנסיות. משום כך דווקא, לא מפליא שההתעוררות לשחרור מיני התחילה בארצות הפרוטסטנטיות — בגרמניה, בסקנדינביה, ובארה"ב; הפוריטניות הסגפניות, האנטי-חושניות, האנטי-גופניות, היתה חייבת, בסופו של דבר, ללדת את הריאקציה. אבל ריאקציה עדיין איננה תיקון. כדי להיווכח בכך, די להתבונן באופן שבו שבדים או אמריקאים מתחיקים ומגיעים את גופם, ולהשוות אותו לשפת הגוף הקולחת של איטלקים או ספרדים. הראש מוקד; הגוף מתעורר לאיטו. דורות ידרשו כדי להשיב לימשחרר המין הללו את מיניותם.

פי אם תחיו על פי הבשר, מות תמותחן;
אך אם על ידי הרוח תמיתו את מעשי הגוף, תיה
תחיו.

איגרת פאולוס אל הרומים, ח' 13

האילוף הדתי במערב טרח תמיד לכבול את המיניות האנושית, ולא בכדי. לא מפליא שהדת היהודית הגבילה וכבלה, והנצרות אף שללה והוקיעה, את המשגל; החזווה שבמין היא הגישום הגמור שהוא עשיר להעניק, האפשרות להיות לתלוטץ הגוף, החושים, האינסטינקט. לכאורה, בגלל גשמיות זו נאסרה ותכלה המיניות האנושית; הגישום נתפס כאנטי רחני.

ואולם אותה 'גשמיות' איננה במין אלא במחשבה עליו, כאשר 'הגוף' נצפה כחיצוני ל'רוח'; כנפרד ומרוחק ממנה, כמנוגד לה, וכסופו של דבר — כמכשול. למעשה, הפיצול הפנימי הוא זה המהווה את מקור כוחה האמיתי של הדת על המאמין; הפרד ומשול. האדם המסוכסך עם עצמו, המוטל למלכוד שבין אשמה והוקעה עצמית לבין סירוס טבעו, הוא טרף קל לכל 'מושיע' דתי.

ארוס את רוחי הניע
פסערה הנחתת בעצי האלון.

מין טוטאלי — פירושו איניגור, ארפיצול, אחדות של גוף ונפש. מין טוטאלי יתכן רק כאשר הראש הזה, הצנוור, מנח הצידה. כאשר אתה נעשה כולך חישה ואנרגיה, כאשר המין מחרחש לא בראש, אלא בכל כולך, אתה מוצא לפתע שהגוף איננו 'הגוף'; הוא הופך לערצמה רוטטת, אחת, שלגביה 'גוף' ו'נפש' הן הגדרות ריקות. מין הוא החלק המוקדם, הצעיר ביותר, הילד שבנו. מין הוא חמים; המחשבה עליו — לא. מיניות שנעשית עמוסת מחשבות, היא מיניות טעונה בהתניות של הוכחה עצמית, אמתות שוללות, השגיות, כח, פחדים ורגשות אשם. זוהי מן פורנוגרפיה של סירוס עצמי — אנחנו מתווכחים עם החושים והגוף, מגבילים, מנתבים, נלחמים נגד עצמנו.

מליסיאס אהבה מכחשת
אך גופה מכרז בקול
פי בו חצים מלא המלי;
כושל צעדה, נשימתה מקטעת
ושקעים בהים לה תחת עיניה.
אשכיעכם, בני החשק,
באמכם העטורה אפרודיטי;
שלחו באש את הסודרת
עד פי תזעק:
אני בוערת!

(הפיטוס)

(אפסוס)